

ELS FANTASMES DEL CASTELL DE BERÀ

De tribut a Franco, a tribut (per omissió) al Banc d'Espanya

Benvolguts/des,

Sóc el fantasma major del castell de Berà i soc l'encarregat de coordinar la "vida" *post mortem* dels altres vint-i-set companys. Ser fantasma no és dolent per si mateix, però depèn molt de la companyia. L'edifici inicial era una masia que es va convertir en hostel i, francament, no s'estava malament; però un dia... Va venir el Banc d'Espanya (no tots, una representació). No hi tenien cap dret, però eren fills del Franco; o sigui, que els tenien tots. Es van apropiari l'anomenat castell per la puta cara i a la merda pastoret. Ens hem quedat com un Pazo de Meirás qualsevol!

Diuen que si el van comprar, que si deutes, que si naps o cols; res, un espoli. Pura maquinària franquista. Des de llavors, només venen per aquí alts funcionaris del banc —majoritàriament, senyors cigales-revellides i faldillers—, que hi deixen uns dies la família per a que es

remulli i faci el *pijo*, mentre ells se'n van de negocis, per exemple, a Holanda (és a dir, amb la fulana o el fulano). Gent seca, estirada, que, com la majoria dels monstres, només donen senyals de vida cap el vespre, després de sopar, que ja porten molt de sol i molta beguda a les espatlles.

Nosaltres no som d'espantar —potser alguna vegada, si és festa (però poca cosa). Amb tot, ara, amb els inquilins aquests, ens agafen unes ganes de fer merder...! Ens n'estem en honor al poble, però, francament, no sé si s'ho mereix, perquè porta seixanta anys amb el castell espoliat i encara és hora que piulin. Els vius, aquí, fan com nosaltres, els fantasmes: ho donem tot per fet. "Ens ha tocat, ves què hi farem..." Titelles, això és el que som!

No podrien els senyors del Banc d'Espanya anar-se'n a lluir franquisme a l'infern i deixar-nos la casa per a nosaltres... vull dir: al poble?

Cal aclarir que cap de nosaltres es va distingir, en vida, per tenir un ideal polític massa clar: als més senyorets, ja els anava bé; els més pencaires ens queixàvem una mica, però era més per distingir-nos dels altres que no pas per vocació política com a tal —sí, ja érem bastant fantasmagòrics aleshores. El cas és que anàvem fent, com a hostel, amb visitants de tota mena, amants de tota mena i fleumes de tota mena; o sigui, un lloc amb moviment, que és el que ens agrada als fantasmes... Fins que, de sobte, es van tancar les portes, van fer obres i ens varem quedar en silenci. Un avorriment. Vàrem saber després que el castell va ser colonitzat pel maleït Banc d'Espanya, quan el cabró d'en Franco, per més que el general no va visitar mai el nostre castell (és a Tarragona i no li venia de pas); però, amb tot, podem sentir la presència del seu espectre... Compte, que aquest, a més de ser un pesat, sí que espanta de collons!

EL CRACK DE LA BORSA EDUCATIVA

Problemes, per ordre cronològic, de l'educació a Catalunya

Falten mestres. Sobren nens. Falten escoles, sobren barracons. Falten obres, sobren esquerdes. Falten llibres, sobren ordinadors. Falta interès, sobren mòbils.

I sobretot, sobretot, falta una política educativa contrastada, flexible alhora que permanent, consensuada i pràctica, comuna entre pública i privada (que déu-n'hi-do també com xucla

de la mamella), global, capaç d'acollir qualsevol diferència i la diversitat de la nostra societat.

Falten famílies que també eduquin i que no utilitzin l'escola com a aparcament de criatures i refugi de la seva manca de perícia i de caràcter. Falten famílies que utilitzin la paraula *NO*, també quan parlen amb els seus fills.

Falten bons mestres, educadors més enllà del programa i la xarxa. Falta un magisteri culturalment exigent, al marge de l'assignatura a ensenyar. Falta perspectiva més enllà de l'aula.

Falten alumnes interessats, amb ganes de ser, no de cobrar. Falta pensament i sobra activitat. Falta treball (que dignifica... per més que també mortifica una mica) i sobren queixes planyívols. Falta un miracle... i encara més difícil: una millor partida dels pressupostos!

Mentre tot això no passi, passa el que passa. *Crack* matemàtic i molts d'altres.

La gràcia (paradoxal) de tot plegat: als infants, què els pot *ensenyar* la societat, en la què sobren tantes merdes i manquen les coses més elementals? Més els val que fugin d'estudi i calin foc a la barraca! (Millor abans del proper període d'exàmens).

